

Publicerad 2007-02-27 16:26 av SusanneStrömstedt

Svaren hinner kanske ifatt mig

Solkig existens

Att söka kan vara att finna
Och veta vill väl alla
Men vem vill ha ett minne
solkat, smutsigt och svart
Jag vill inte se all solk och smuts
Väljer att inte minnas allt
När doktorn säger; du förstår...
Jag väljer att blunda
Håller för mina öron
upprepar högt bla bla bla bla bla

Doktorn tystnar och förstår
att jag vill inte höra om allt
Han väljer att ta mina händer
Tittar medlidande på mig
Men vad hjälper det
Att min syn är dålig
har jag vetat sen länge
Men ingen förklaring fått
varför bara det ena ögat
Nu vet jag och jag ville inte veta
Det blir liksom för mycket

Varför blev jag utsatt för detta
Jag var ju bara ett barn
Vad hade jag gjort som var så illa
Var jag inte värd att bli älskad
Undrar hur det känns
att ha en normal barndom
som säkert var alldeles underbar
Så där härlig som den ska vara
Det finns många frågor, inga svar

Om min pappa levat idag
en enda fråga han skulle fått

Varför....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SusanneStrömstedt med Poeter.se id #13342 innehar upphovsrätten